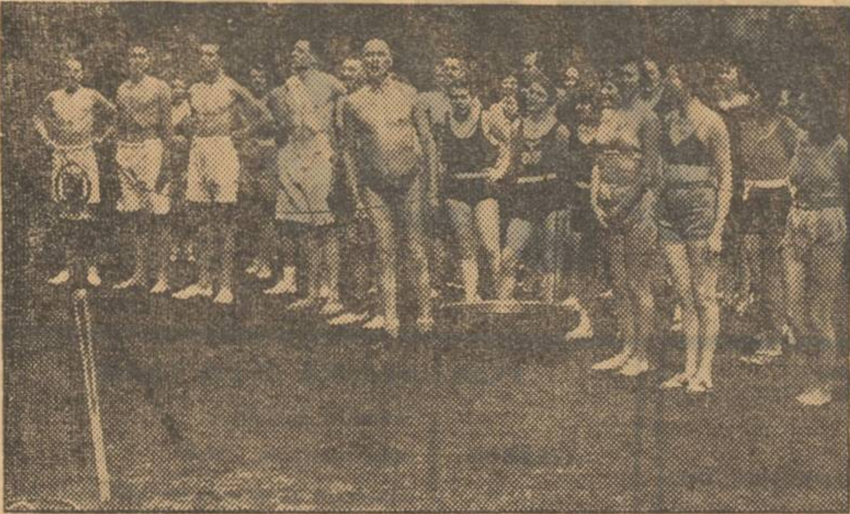
Excentrici

Membrii unei societăți aristocratice londoneze, îndrăgostiți de sporturile de natură, pozează operatorilor jurnalelor sonore

TOMA AUREL!...

Aseară am băut cea mai... distanțată «cafeluță» din toată existența mea: cu Toma Aurel.

Ar fi fost poate mai nemerit să-l tratez pe Toma cu o mămăliguță sau cu niște mititei, cu o specialitate de-a noastră, care să-i ușureze povara nostalgiei.

Am preferat însă să-l tratez cu o cafea, cu o «cafeluță» românească, una pur sânge.

Mi se va obiecta poate că în materie de cafea, noi nu suntem... originali, și că în orice caz ar fi găsit mai bună prin Brazilia sau prin partea locului. Dar, după cum spunea cineva odată că «cel mai bun săpun de Marsilia, e cel fabricat în București», — i-am oferit lui Toma o «cafeluță» românească.

Nu-i vorbă, am avut și mare noroc: l-am prins pe Toma tocmai la o... cafenea din centrul New-York-ului. Cum eu aveam cafeluța pregătită, au trecut doar două minute după comanda lui Toma, și iată-ne la șueta care e obligatorie la orice cafeluță.

Dragă Tomiță, nu te jena, dacă-ți place, comandă cafeluța stropită cu rom.

— Mulțumesc, dar nu accept. De când s'a ridicat prohibiția, nimeni nu mai bea alcool sau spirtoase.

— Bine că te-am prins. Să știi că fac «forcing» și nu admit nici un «break» până nu mă lămurești în privința situației tale. Intâi, spune-mi dece ai abandonat titlul european și ai plecat în America?

— M'am convins la un moment dat că în Franța titlul la «cocoș» nu-mi putea aduce prea mulți... «cocoșei» de aur. Deaceea, gândind că titlul nu e mare lucru, că mai mult fac titlurile... de rentă, m'am îmbarcat spre America.

— Foarte bine ai făcut. Dar cum stai cu managerii?

— N'am mulți. Trei Doamne, și toți trei...

Să-ți explic. Am plecat dela Paris cu Al. Francis, am călătorit pe vapor cu Lew Burston și am găzduit la Bronson. Toți trei au drepturi egale asupra mea. La orice angajament, trebue să am consimțământul tuturor. Deocamdată, Burston nu vorbește cu Francis. Francis s'a bătut cu Bronson, iar Bronson i-a «suflat» gagica lui Burston. In privința bursei, am căzut cu toții de acord: Burston ia 40 la sută, Francis ia 30 la sută și Bronson 30 la sută.

— Dar tu ce mai iei?

— La galele mai mari, o să iau și eu ce-o trece peste sută...

— Bine, bine, dar până acum ai «tras» cu cineva?

— Cum am debarcat în America, am tras... la un hotel.

— Unde te antrenezi?

— La cea mai mare sală din New-York. Am avut însă mari dificultăți până le-am explicat boxeurilor ce'nseamnă «uppercut», «swing» și celelalte expresii de pela noi din țară.

— Ai sparring-parteneri buni?

— Foarte buni, dar nu pot să boxez cu ei. Să vezi cum se'ntâmplă. Intru'n ring, cu mânușele 'n mână. Amândoi suntem gată să'ncepem matchul. Il întreb, după obiceiul pământului: «O. K.?», iar el îmi răspunde: «yes!». Când omul îmi spune că... iese, natural, am lăsat garda și am ieșit din ring. După aces, ta, îi aud pe toți: «yes!». Cum dracu' să mă antrenez cu ei, când ei... ies înainte de a începe antrenamentul?

— Ai vre-un angajament în perspectivă?

— Deocamdată aștept să mă aclimatizez, fiindcă aici B-aerul e prea tare..

— Proecte?

— Proecte, multe și interesante. Sper să fac cinematograf și cred că voiu avea chiar mare succes. Prima mea performanță îmi dă mari speranțe: am realizat cea mai tare.. «bandă»: Burston, Francis, Bronston.

*

— După cum vedeți, omul la o «cafeluță» spune tot.

Un singur lucru regret. Mi-e teamă ca Tomiță să nu aibă neplăceri cu managerii lui în urma acestor declarații.

Dar dacă o fi vorba la o adică, ca să-l salvez pe Toma o să declar că tot ce-am scris nu-i decât fantezie..

A. Nol

DATORIA ARBITRILOR CONDUCATORI DE CORPORAȚII

In marginea matchurilor de football de Duminecă am făcut o serie de observații în strânsă legătură cu buna desfășurare a campionatului național. Ne preocupă această bună desfășurare, pentrucă ea constitue sprijinul esențial al progresului, pe care îl dorim din ce în ce mai mare.

Totul pleacă dela o competiție națională bine reușită.

Observația pe care am făcut-o se referă la arbitraj și nu o subliniem din pura pasiune pe care o are multă lume de a descoperi... paiul din ochii unor arbitrii..,

Există o tendință destul de pronunțată, de a face din arbitri, țapii ispășitori ai tuturor relelor și de a trece, în contul lor insuficiențele sau întâmplările de toate felurile din cursul unui match. Nouă nu ni se poate reproșa această tendință. Iată de ce suntem mai la largul nostru, atunci când discutăm pe arbitri și de ce arbitrii trebue să ne primească sfatul. Noi nu criticăm pur și simplu din pasiunea de a critica. Noi vrem să obținem o îndreptare.

Pe ziua de azi propunem ca arbitrii cari se găsesc în fruntea organizațiunilor de arbitri, acei cari conduc corporația și au răspunderea sportivă și administrativă a acestei corporații, nu trebue să primească să conducă matchuri de campionat.

Să evite, cel puțin, partidele Diviziei Naționale, în cari coeficientul riscului este mult mai mare. Le facem această recomandație, pentrucă avem nevoie ca în fruntea organizațiilor de arbitrii, la dictricte, ligi și centru, să fie oameni cu autoritatea intactă. Se întâmplă — nu vrem să spunem altfel — ca în unele matchuri arbitrii să-și creeze singuri o situație delicată, fie printr'o decizie eronată, fie din cauza unor incidente cu jucătorii uneia sau alteia din tabere.

După un astfel de match, încep bănuelile, acuzațiile și arbitrul se trezește în centrul unei polemici, justificată sau nu. Din toată această situație autoritatea celui care a condus matchul suferă enorm.

Astfel stând lucrurile, veți conveni că un arbitru pus în această situație, nu poate și nu trebue să aibe un rol de conducător în organizația arbitrilor.

Noi suntem de părere că un arbitru expus la polemici uneori chiar acuzațiuni, în urma unui match, nu mai are autoritatea necesară judecării arbitrilor cari s'au făcut vinovați de abateri.

Iată de ce conducătorii organizațiilor de arbitrii nu trebue să primească să conducă matchuri oficiale.

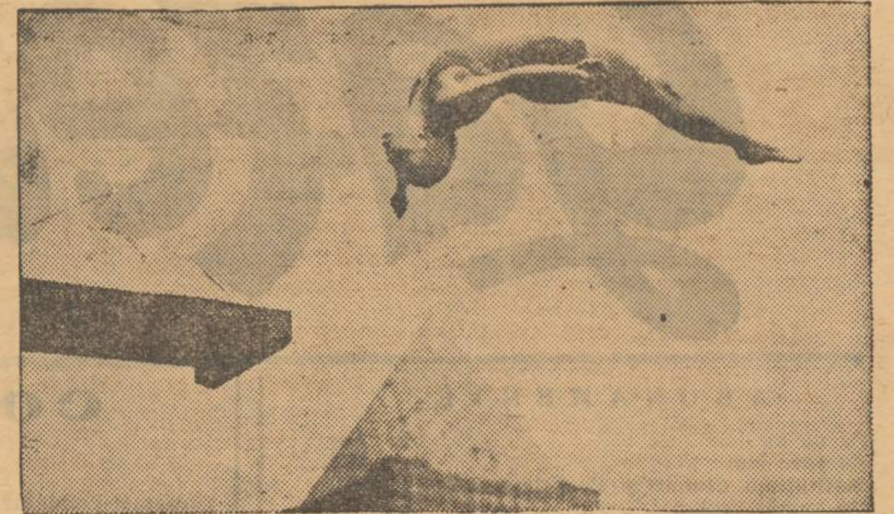
Prin aceasta vom pierde — poate — câteva elemente bune pentru arbitraj, dar organismul, instituția arbitrilor va fi întărită.

Lis

P. S. Intr'o discuțiune pe care am avut-o cu un diatins aficial, acesta ne-a atras atenția că arbitrii, membri ai forurilor de administrație, nu pot conduce partidele divizionare decât în cazul când intervine un acord între grupările interesate.

Știam acest lucru. E prevăzut și în regulamentul care stabilește normele de delegare. Dar noi propunem că, nici chiar atunci când intervine un acord, arbitrii cari conduc forurile de administrație să nu poată fi delegați.

O artistă

Miss Georgia Coleman, executând — artistic — o săritură de pe trambulină, la Miami Beach (Florida).

«Federația română de box», are o recoltă abundentă de oficiali cu nume noui. Trecutul sportiv al unora este necunoscut. Trebue însă să existe, din moment ce au fost puși să conducă un sport care pretinde experiență și cunoștiințe precise în materie.

Dovada parțială a acestei experiențe a fost mărturisită de unul din acești oficiali noui, într'o convorbire pe care a avut-o cu d. avocat Jean Chițu, cunoscutul promotor al boxului ploeștean.

Convorbirea a avut loc pe calea Victoriei, produs al unei întâlniri întâmplătoare.

— Ce mai faci d-le Chițu?... l-a întâmpinat simpatic un oficial al F. R. Box-ului.

— Mulțumesc. Sunt sănătos.

— Dar gale, nu mai faci?..

— Ba, cred că da...

— Faci și campionate europene...

— Știu și eu?... s'a gândit d. Chițu la paguba pe care i-a prilejuit-o campionatul Toma Aurel-Decico. Nu este exclus să fac un campionat pentru Gh Popescu. Dar, dece mă întrebi?

— Fiindcă m'am hotărât să viu și eu să văd o dată, o gală de box. Până acuma, n'am fost. Și, dacă tot mă deranjez, vreau cel puțin să văd un campionat european. Nu o gală obișnuită...

*

Il cunoașteți pe Teodoru. Pe Nicu Teodoru-Chibrit. Nu-l cunoașteți?... Este imposibil să nu-l cunoașteți pe faimosul suporter (vocal) al clubului Venus.

Toată lumea îl știe. Nimeni nu știe, însă, din ce trăește. (Fiindcă galeria, la Venus, îi poate produce cel mult o invitație la banchetele oficiale sau la simplele «prăjeli» particulare ale negrilor...)

Zilele trecute, un cunoscut arbitru (cu notorii simpatii pentru Humi și înaintarea venusistă) l-a rugat pe Teodoru să-i explice formula veniturilor sale necunoscute.

— Din ce trăești, mă Chibrit?...

— Din datorii.

— Cum din datorii?...

— Adică, mănânc pe datorie. Datorez până acuma, la «Mercur», vre-o 15.000 de lei.

— Și tot îți mai dă?...

— Imi dă de frică.

— Cum de frică?...

— Fiindcă dacă nu-mi mai dă, nu recunosc vechea datorie. Pentru 100 de lei credit pe zi, o să renunțe la o datorie de 15.000 de lei?...

Ce sânt nebuni?...

Prietenul nostru Dincă Schileru s'a reîntors de curând dela Cernăuți, unde își trece ultimele examene, pentru a-și lua diploma de licențiat în Drept.

Un unirist (nuanța Nae Lucescu) l-a întâlnit aseară la Federația de football și l-a supus unui interogatoriu pe care — pentru savoarea replicelor — îl transcriem aici, fără nici o modificare.

— Ce faci Dincă? Ai terminat examenele?

— Le-am terminat.

— Prin urmare, ți-ai luat licența?

— N'am luat-o încă.

— Dece?

— Am căzut la Internațional.

— La ce?

— La Internațional.

— Se poate mă Dincă?... s'a mirat sincer uniristul. Tu care ești vechiu internațional, să cazi tocmai la Internațional?

— Da, domnule! s'a prins Schileru. Am să cer să fiu trecut din oficiu. Să mi se dea nota din matchul România—Polonia și să mi se dea diploma de licențiat, cu bilă albă, fiindcă am jucat foarte bine.

— Dar ce te faci, dacă îți dă nota din matchul România—Ungaria, în care ai jucat prost?... l-a sâcâit uniristul.

— Așa e!... s'a resemnat Schileru. Mai bine, mai dau o dată examen. Poate trec, fără football...

Castor

RASPUNS
camaradului de sport Camil Morțun

Iubite domnule Morțun,

Scrisoarea d-tale a avut darul să mă miște mult, din cauza durerei cu care îți strigi martirajul moral ce ai suferit în tăcere, timp de atâția ani, în urma greșelilor altora și a inexperienței d-tale, chemat prea de vreme la un rol de mare răspundere, unde inexperiența și necunoașterea oamenilor a avut să-și spună cuvântul.

Țin să-ți spun că nu am uitat timpurile când făceai, cu devotament, muncă de rob pentru buna reușită a oropsitelor noastre concursuri, muncă dela care îndepărtat fiind nu te-ai dat în lături să-ți continui activitatea prin propagandă în presă cu care ai adus mari servicii mișcărei atletice dela noi. Dealtfel, sper și aștept cu plăcere să te înhami din nou la muncă pe teren alături de noi.

Acestea fiind zise, trec la solicitările ce faci spre obținerea unei îndulciri a raporturilor dintre cluburi. sau mai bine zis dintre două mari și vrednice cluburi.

Socotesc că din acest punct de vedere greșit te-ai adresat mie, deoarece *Stadiul Român* și cu mine am avut întotdeauna o atitudine disciplinată și strict cavalerească.

Este în amintirea tuturor atitudinea Stadiului Român, care a preferat să concureze la campionatele de cross-country ale României (cupa I. Cămărășescu) cu o echipă incomplectă, numai spre a tempera atitudinea nesportivă a grupărilor din altă regiune, ce refuzau să concureze.

In decursul vremurilor, Stadiul Român a știut să renunțe la interesele sale pentru binele atletismului, iar subsemnatul, atunci când a avut calitatea de oficial s'a dezbrăcat complectamente de haina de club.

De astă dată este vorba de constituirea unei comisiuni, care după regulamentul proectat și admis are cele mai largi atribuțiuni pentru toate organizările din acest an, adică campionatele, Cupa Carol și Balcaniada.

Este oare admisibil ca această comisiune să aibă un caracter pronunțat de club?

Răspund hotărât: «Nu»! cu autoritatea ce mi-o dă faptul că clubul ce am onoarea să-l prezidez, nu are veleitatea

D. ING. MARESCU

nici dorința de a introduce un partizan în această comisiune. Am cerut numai ca în afară de președinte, toți membrii să fie neutri.

Atât și nimic mai mult. De ce oare se insistă atât pentru a confirma o neîncredere care la urma urmei poate să fie nejustificată? De ce nu se renunță la o persoană, la un loc în comisiune, atunci când Stadiul Român a renunțat la orice reprezentare în acest for atât de puternic dela care se cere în afară de muncă, și neutralitate absolută, care să antreneze și încrederea tuturor?

Cu toate acestea, chestiunea s'a pus la vot și persoana vizată a căzut în minoritate. Ce mai vrei, camarade Morțun, să-l propun din nou chiar eu? De ce îmi cereți numai mie sacrificii?

Sunt gata pentru a evita orice discuție inutilă, să las la latitudinea d-lui președinte I. Cămărășescu deciziunea pe care o va socoti justă și cărei deciziuni eu mă voiu supune orbește. Numai că asta e singura concesie pe care o mai pot face fără a mă abate dela drumul ce mi-am trasat în viața sportivă:

Dreptate, loialitate, corectitudine din partea noastră, dar și din partea adversarilor!

Ing. NAE MARASCU

Al treilea concurs de pronosticuri al „Gazetei Sporturilor"

Astăzi apare ultimul cupon

Astăzi apare ultimul cupon pentru concursul nostru de pronosticuri, dotat cu un premiu de 1000 de lei și un altul de 500 lei.

Răspunsurile, pentru a fi valabile, trebue să ne parvină până Sâmbătă la ora 18 cel mai târziu. Răspunsurile din provincie se primesc și Duminecă, numai în cazul când poartă ștampila de expediție a poștii cu data de Sâmbătă 13 Martie.

Răspunsurile din Capitală și din provincie venite după această dată nu vor mai fi luate în considerație.

Ultimul cupon, care apare mai jos, trebuește decupat și împreună cu celelalte pe cari le-am publicat trimise, prin poștă sau depuse în urna specială dela redacția ziarului nostru.

Concursul No. 3 de pronosticuri al „GAZETEI SPORTURILOR"
CUPON No. 5
a se detașa și alătura la buletin

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 16)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

Am holbat ochii să verific prima impresie. Prin iureșul de lume din tramvaiul supra aglomerat, n'am mai putut vedea nimic.

Am zâmbit totuși, cu calmul refăcut:

— Ce tâmpenie. Cum o să fie Miry în tramvai?... Dacă ar vrea să se plimbe, are la dispoziție un Lincoln ceva mai comod, decât interiorul de clasa doua al tramvaiului 14.

Și totuși, îndoiala îmi stăpânește încă mintea:

— Dar dacă a fost?... Dacă a vrut să-i economisească bani lui Radu și-a acceptat să se urce în tramvai, fiindcă poate n'a avut astă seară Lincoln-ul?...

Pe povârnișul vieții, timpul a lunecat fără opriri și fără măsură.

— Poftiți, vă rog... Poftiți, înăuntru. Acuma începe programul...

Am deschis ochii, trezit ca dintr'un somn. Eram pe strada Brezoianu, în fața unui gang. Lângă mine, protocolar, un portar își mângâie fireturile fracului și se apleacă deferent:

— Poftiți vă rog. Vă așteaptă...

Mă așteaptă? Cine să mă aștepte?... Nu poate să m'aștepte nimeni. Am intrat totuși. Pe strașina primei uși, un felinar cu desene orientale mă deslușește unde intru: «NIPON».

Aha... Prin urmare, un varieteu. In definitiv, dece nu?...

«Nipon» — O încăpere destul de mică, inundată de fum, de zâmbete obosite și de tam-tamul unei muzici din ce în ce mai zgomotoasă.

Nu cunosc pe nimeni, aici. In schimb, toată lumea are aerul să mă cunoască pe mine. Dela portarul cu frac în fireturi până la cel din urmă chelner cu frac fără fireturi (dar cu luciu de vechime), tot personalul varieteului mă întâmpină cu saluturi de cunoștiințe vechi.

Mi se schimbă, doar, meseria.

Un chelner m'a întâmpinat cu:

— Salut, d-le avocat!...

Un altul și-a mărturisit preferințe medicinale:

— Bine ați venit, domnule doctor!...

Iar un al treilea mi-a acordat, generos, o diplomă de inginer:

— Salut, domnule inginer. N'ați mai fost de mult pe la noi!...

N'am mai fost de mult?... N'am mai fost niciodată. La «Nipon» însă, și'n-toate varieteurile din lume — probabil — figurile clienților sânt asemănătoare, iar confuziile inevitabile.

M'am așezat pe primul scaun gol, pe care l-am găsit. In jurul meu, chelnerii au făcut cerc, întinzându-mi liste de consumație. Un «dizer» se căznește să descifreze un tango mieros, iar câteva perechi de sex contrariu se căznesc să-i facă onorul unui dans care reușește foarte greu să fie estetic.

Dar toate acestea abia le văd.

Simt, doar, în cap un uruit continuu și nu răzbat să îmi găsesc un calm pe care — până acum câteva zile — îl stăpâneam ca pe un lucru obișnuit și fără preț.

— Domnul dorește?...

Cercul de chelneri așteaptă comanda. Nu mă hotărîsem încă.

— A... da...

— Luați șampanie?...

— Șampanie?...

Mi-am socotit în gând posibilitățile pecuniare, și-am refuzat.

— Șampanie?... Nu, nu. Aș vrea deocamdată o cafea. Mai târziu, poate...

— Atunci, o cafea!...

Cu entuziasmul răcit, cercul de chelneri s'a răspândit imediat, pentru a înconjura, cu aceleași saluturi profesionale, un nou venit.

Am rămas așa, vreme multă. Cât? Nu știu. Târziu, când m'am trezit ca dintr'un somn, am deschis ochii mari să văd unde mă aflu. Aproape uitasem.

Prin fumul din ce în ce mai dens, al varieteului, abia am putut desluși câteva figuri obosite. Bărbați cu cămașa umezită de transpirație, femei cu viciul săpat în cearcăne adânci, și personalul de serviciu, stilat și neostenit.

In plus, tam-tamul orchestrei, care se încăpățânează să învioreze atmosfera cu tangouri leșinate și lungi.

Pe masă, cafeaua pe care o comandasem câteva ore mai de vreme, era neatinsă. In schimb, aveam «un invitat». Pe celălalt scaun al mesii, apăruse o femee. Un cap rotund și blond, cu doi licurici albaștrii sub negrul unor sprâncene lungi și arcuite.

Am privit-o mirat. Femeia și-a deschis gura într'un zâmbet obosit, și s'a prezentat:

— Mă cheamă Milka.

— Milka?

— Nu mă cunoști.

— Atunci?...

— Nu trebue să te superi. Te-am văzut singur și am venit să-ți țiu de urât.

— Iei ceva?

— Mulțumesc. Nu iau nimic. Clienții cari consumă cafea, nu pot să ofere nimic...

Avea dreptate. N'aveam în buzunar, poate, nici banii necesari pentru cafeaua mea. Totuși, am insistat:

— Nu, nu... Te rog să iei ceva.

Milka a zâmbit din nou. Voia, desigur, să reziste. In ultimul moment, însă, a găsit o soluție împăciuitoare:

— Iau cafeaua pe care n'ai băut-o dumneata.

— Cafeaua mea? Dar e rece...

(Va urma)